

De Witte Heks van Tallinn

“You can’t enter the Mystery, there is no door. You can only hope that the Mystery enters you.” Thomas Reval

Zaterdag 15 september 2007

“Kun je me hier even uit helpen? Hey Roman, kijk hier!” “Wat nu?” Op Vabaduse Väljak, het Vrijheidsplein worden werken uitgevoerd, het leidingensysteem onder Tallinn is aan vervanging toe. Tussen de uitgebroken kasseien en het geluid van drilboren staan werklieden te wroeten, één van hen doet een bevreemdende ontdekking. “Hier is een ruimte, je kunt erin vallen. Wacht effen geef me een zaklamp.” “Wat is dit? Het lijkt wel een tunnel?” “Tunnel? Kan je iets zien?” “Ik kan mijn eigen echo niet zien maar ik hoor ze wel.” “Wat? Wat zeg je?” “Niets, er is een lange gang hierin die opensplijt in twee richtingen, wel heb je ooit ...” “Wat?” “Ik hoor iets, luister in de verte ... Hoor je dat?” “Nee, wat is er?” “Het is alsof ik stemmen hoor praten in een oude taal...” “Wat? Ben je gek?” “Ik versta niet wat ze zeggen, kun je ze horen?” “Nee, ben je zeker dat je geen gaslek hebt ingeademd?”, lacht hij. “Laten we hieruit blijven, ik wil geen problemen met de oversten. We gooien dit wel dicht binnen enkele weken. Laten we verder werken! Dek dit af, niemand vertellen ok? Heb je een biertje, een Saku?”

“Een A. Le Cocq!” ... “Ook goed, ik heb iets nodig om te kalmeren.” “Wat was dat nou met die stemmen?” “Ik wil het niet weten, ik wil dat niemand dit weet, het is niet pluis daarbinnen.” “Wat denk je dat die tunnels zijn?” “God geen idee, verdedigingstunnels uit de middeleeuwen of zoiets, geheime gangen?” “Misschien leiden ze naar de hel, haha! Ken je die grap over global warming?” “Nee, hoezo?” “Het schijnt dat global warming het gevolg is van een oververhitting van de hel!” Grijnzend: “Haha, dat geloof ik ja. Nou waar die tunnels ook naar toe leiden, ik ga daar niet meer binnen.”

April 1557:

“Mierda!” “Wat! Wat nou?” “Een vogelstront in mijn haar, yeeek !!” “Hahahaha!”

Boven hen zweeft een grote troep vogels in V formatie. Witgrijze vogels banen zich een weg over de stadsmuren van Reval (oude benaming voor Tallinn), cirkelend met opengesperde ogen verkennen ze de rode Hanze daken, de Deense tuinen, de grote ranke gotische St-Olafkerk, de Grote Zeepoort. Dit alles bewaakt door tientallen torens met spitse rode kaboutermutsen op. Boven de sprookjesstad waaruit het geklop van hamers en aambeelden opstijgt, het geknor van varkens zich vermengt met het gebrul van handelaars, het gekreun van geliefden haast niet te onderscheiden is van de laatste zuchten van stervenden, het gezang van jonge maagden harmoniseert met het gieren van dorpskinderen, het gehuil van baby's afketst op het gejang van honden en boven dit alles ons ijsig geschreeuw, meeuwen die schreeuwen. De kolonne trekt langzaam de zee over bezaaid met boten.

Miguel een lange slanke verlegen knappe jongeman met zwart krullend haar en Jorge een kleine snel pratende man met grote ogen zijn opgewonden. De handelsschepen van de Hanze stromen langzaam de stad binnen. Op één van hen onze twee jonge Spanjaarden uit Antwerpen, de Spaanse Nederlanden. Geanimeerd lachen ze met een vogelstront in Jorge zijn haar. Hij vloekt: “Karamba, wat een ontvangst!” “Ah man”, zegt Miguel, “zie het als een omen: zeven jaar goede seks!” “Ja, in zeven jaar bestaat de Hanze niet meer dan zal het gedaan zijn met de meisjes in de havens. We kunnen trouwen en in Vlaanderen blijven wonen.” “Ah wat, heb je te klagen? We hebben het daar nog niet zo slecht, Vlaamse vrouwen zijn best ok.” “Ah komaan man, wil jij voor de rest van je leven garnizoenssoldaat zijn in Gent of zoiets, of bier uitladen aan de Graslei, wat ga je daar verdienen man?” “We zuipen ons de Schelde in dan kunnen ze ons opnieuw opvissen in Antwerpen, eind goed al goed!”

“Ah man, ken je dat meisje nog van in het Vleeshuis, het allermooiste meisje van Vlaan-deren!” “Ah nee, het mooiste meisje hangt op een schilderij in de Sint-Baafskathedraal, op het Lam Gods, weet je wel.” “Ah hier, de artiest zal het eens zeggen. In Brugge wonen er veel mooiere meisjes man. Weet je dat we nog geschaatst hebben op de Dijver, met die hoe heet ze ook alweer?” “Ah Jacoba, nee?” “Nee, nee daar heb je nog dronken mee gekust, dat was in dat kroegje op de Grote Markt! We hebben haar aan het belfort ontmoet, weet je nog we zijn met haar naar boven gegaan om de stad te zien. ‘Romanticos Hispagniolos!’ weet je wel.”, knipt Jorge lachend met de ogen.

“Christus dat zit allemaal zo ver. We moeten daar eens meer komen man, vroeger was dat een echte Hanzestad! Nogal es wat anders dan Antwerpen, eer je daar een vrouw versiert!” “Ah man, zoveel tijd hebben we daar nu ook weer niet, waaarken, waaarken af en toe wat slapen. Wanneer ik me wil amuseren ga ik nog liever naar ons huisje in Gent.” “Ah man, wij zijn waterratten, wij leven nergens, ons huis is deze boot!” “Ja dat is waar, ons huis vaart ons naar betere oorden. Er zit bier en graan in haar buik en haar baarmoeder is met Vlaamse tapijten behangen. Telkens we de Schelde afvaren en ik de Onze-Lieve-Vrouwkathedraal die wel eeuwig in constructie zal staan, zie verkleinen, ervaar ik een gevoel van euforie. Te weten dat we binnenkort weer eens aanmeren in Lübeck, Danzig, Visby, Stockholm en nu Reval! Dat wordt wat, we zijn hier nooit geweest!”

“Mmm, zie je die lange groene torenspits daar, dat is de Sint-Olafkerk, één der grootste gebouwen in de wereld. Hoewel niet iedereen dat kent. Nog een halfuurtje en we zijn er. Ga je haar wassen man!” “Verrek, dat was ik helemaal vergeten, heb ik die stront nog op mijn hoofd kleven.”

Zaterdag 15 september 2007

My god, wat een wrakkige nacht, geen plaats om te slapen en dan al die dronken Finnen, tussen de rinkelende gokautomaten en dat karaoke gedoe, fucking Vlaamse schlagers zijn het. Alles is nog donker maar ik ben er dan toch geraakt ...Estland in trillende

nachtbelichting, ongelooflijk! De voordeur van de ferryboot kraakt open en het gepeupel wurmt zich naar buiten, nu nog een plaats vinden om te slapen in deze duisternis.

“En waar ga jij heen?”, vraagt iemand plots naast mij. Oh hey, ik zoek een plaats om te slapen. “Werkelijk, ik studeer in Helsinki en kom enkele vrienden bezoeken, ik kom uit Frankrijk, jij?” België. “Oh echt, spreek je Frans?” Nee, Vlaams maar ik begrijp je wel. “Heb je een kaart?” Ja, zoiets commercieels van op de ferry met champagnetenten en vijfsterren-hotels in ... “Mmm heh, ik kan je wel iets goedkoper wijzen, geef eens ik zet wat stippen op de kaart met goedkope hostels, je vindt wel iets maak je geen zorgen. Hier dit bijvoorbeeld, iets buiten de Oude Binnenstad. Kost je amper zeven euro, doen!” Merci beaucoup, dank je veel succes met je studies.

Waar ben je eigenlijk vandaan in Frankrijk, Lille oh dat is niet zover van Gent ... Wat studeer je? Filosofie kijk eens aan. “En jij?” Ik schrijf wat en nu op reis wat inspiratie op doen, weet je wel. Ik verkoop dichtbundels om mijn reis te bekostigen. Mijn rugzak zit volgeladen! Heb jij een favoriete dichter? “Ik??? Mmmh, wel Artaud hoewel hij meer bekend is om zijn theaterstukken, jij?” Uh Rimbaud, net een biografie gelezen, geweldige kerel, opgroeien in een klein Ardens dorpje. Te voet naar Parijs om er de poëten te vernederen en zijn leven eindigen als wapenhandelaar in Ethiopië, hoe komt hij erbij? Hij stierf in Marseille geloof ik ja ... “Ja, klopt was je daar al?” Nee nog nooit, staat niet op mijn lijst. “Jammer, je had het vast geweldig gevonden, er heerst een soort Noord Afrikaans sfeertje, beetje ruw maar met intense mensen.”

Mmm, wow wat is dit gebouw hier, de opera? “Ik geloof van wel, wist je dat Pavarotti vorige week gestorven is?” Wat, ik had geen idee, het is moeilijk bij te blijven als je voortdurend onderweg bent, weet je wel. “Ok man, maar nu laat ik je maar. Veel succes en misschien vind je wel een meisje.” Hehe, ik ken de reputatie van Estse meisjes, eens zien wat dat geeft in de realiteit. “Jij met je mooie zwarte krullen, dat zou geen probleem moeten vormen, heh. Au revoir!”

Door een halfduister parkje beland ik in een straat met griezelige oude houten huizen, half vervallen bevroren in een soort akelige spinnenweb toestand, alsof Dracula ieder moment aan het vensterraam kan verschijnen. Ik ga een smal modderig gangetje binnen en bel aan. “Geen plaats meer”, zegt de slaapdronken vrouw die openmaakt, “de arbeiders slapen hier vanavond.” “Ok, weet je iets beter?”, vraag ik haar. “Ja, deze plaats hier op de kaart, dat is

groot en slechts ietsje duurder midden in het Oude Centrum!” Ok thanks, ik wandel dapper door het duister tot ik de sprookjesachtige stadspoorten zie met kabouterhoedjes op, Viru gates staat er op de kaart te lezen.

Dit is echt geweldig... mijn fantasie vult zich vol verwachtingen, in het duister bij nacht ziet de stad eruit als in een middeleeuwse trance! Kasseistraten en eeuwenoude gebouwen bespringen mij uit elke hoek van mijn ogen. Ik geloof mijn ogen niet, wat moet dit bij daglicht dan wel niet geven? Ik bel aan in Lai straat en krijg een grote kamer voor een twintigtal man waar niemand in slaapt, de prijs 10 euro is haast niet te geloven. Ik sta op nog geen minuut wandelen van het Stadsplein. Zonder veel moeite val ik in slaap.

1557

Voor de Grote Zeepoort staan ezels te wachten die beladen worden met waren van de andere Hanzeschepen. Jorge en Miguel wandelen bij schemerlicht de stad binnen via Pikk straat, de straat van gildehuizen. “Hier”, zegt een handelsman, “de Drie Zusters” en wijst naar drie prachtige gildehuizen, “hou jullie klaar voor deze mensen werken jullie de komende week. Zo dadelijk passeren we aan de Grote Gilde daar ga ik de komende dagen onderhandelingen voeren over prijzen. Jullie brengen de goederen naar het Stapelhuis op Vana Turg, zo heet de Oude Markt. De komende dagen worden ze verdeeld onder de handelaars, het duurt een week voor alles uit het schip is. Ga de stad verkennen jongens, morgen begint het grote werk!”

Aan de Grote Gilde wandelen Jorge en Miguel in marsepeinengeuren voorbij de Heilige Geestkerk, een witte haast uit suikertaart gehouwen armenkerk, in de richting van de Grote Markt.

“Zo we zijn er de Grote Markt: Raekoja plats! Haha, het is niet Brugge maar de sfeer heeft wel iets Vlaams hé Miguel.” M: “Mmmm, kijk daar een drakenkop met een kroon op de gevel van het stadhuis.” J: “Tong uit de bek, die heeft dorst waarschijnlijk hehe, we zullen straks es zien hoe het bier hier smaakt!”

M: "Wanneer moet je werken?" J: "Nou morgen en overmorgen werken we samen en dan wisselt het af. Ik werk meestal wanneer jij vrijaf hebt, behalve de laatste twee dagen opnieuw." M: "Fijn, dan kan ik in alle rust en stilte verder werken zonder jouw gezaag haha." J: "Oh ja en ik kan dan in alle rust achter de vrouwen aanzitten zonder jouw verblindende schoonheid naast mij te moeten dulden, hah fijn." M: "Ah, die zullen te moe zijn van de dag ervoor, want dan heb ik vrijaf gehad hahaha. Waar wil je naartoe gaan vanavond, een beetje de stad verkennen?" J: "Geen idee, ik ben wat moe maar zo groot is het hier nu ook weer niet. Kijk daar beneden het Stapelhuis van de Hanze, dit moet de Oude Markt zijn." M: "Ja kijk een groep muzikanten, jongleurs, vuurspuwers, dansers in Baltische gewaden! Zie je dat kraampje met kruiden?" J: "Ja, medicinaal? Ik denk dat ze bijna opkramen. Wat lijken de mensen hier gastvrij."

Jeza: "Hé jullie, ja jullie twee daar, kom hier!" M: "Ww wat, heb je dat gezien Jorge?" J: "Uh, ik geloof van wel ja. Ik geloof dat ze iets van ons wil hehe." Jeza: "Zo en waar komen jullie wel vandaan als ik vragen mag?" J: "Uhm Vlaan-de-ren", zegt hij op een grappige speelse manier. "Wel eigenlijk zijn we van Spaanse afkomst.", terwijl hij zijn wenkbrauwen flirtend op en neer beweegt. Jeza: "Och echte Spaanse mannen! Die komen hier haast nooit, waaw wat een eer (lacht). En hoe heten jullie?" "Ik ben Jorge...", terwijl hij een diepe buiging maakt, " en die grote jongen hier is Miguel." Jeza: "Oh oh ik snap het en jullie komen voor de Hanze vermoed ik."

J: "Si, we komen met een boot uit Antwerpen maar in feite wonen we in Gent, ken je dat?" Jeza: "Nee nooit van gehoord, wat is dat Gent, een stad?" M: "De Spaanse Nederlanden aan de Noordzee vlak bij Engeland." "Klopt", zegt een andere man bij het kraam "ik kom uit Engeland, vroeger verhandelde men wol met Vlaanderen, ooit was ik in Brugge, je moet daar ook eens naartoe, het is er prachtig." Jeza: "Mmm ik zou wel willen, maar wie haalt me uit dit kruidenkraam vandaan! Wil je proeven, hier, is goed voor het hart en de potentie." J: "Heh, nee bedankt dat hebben we niet nodig." M: "Ja maar geef er mij toch maar een paar.", glimlacht hij zacht. Jeza: "Zie je wel die jongen begrijpt me, hier Miguel."

J: "En wat doe jij na je werk vanavond?" Jeza: "Wel geen idee, wat bidden en dan gaan slapen zeker?" M: "Ben je katholiek?" Jeza: "Jaja ik geloof in God, dat doen wij hier ook hoor." J: "Ah zo, jij neemt dat serieus", kijkt hij met verwonderde grote ogen naar haar. "Wel wij zijn er mee opgegroeid, maar als zeiler zie je zoveel van de wereld", zegt hij pochend, "je

kunt je dat allemaal niet zo serieus meer nemen, als je van alles hebt gezien.” Jeza: “Mmm wat jammer voor jou hé lieve jongen.

Maar weet je, ik ken een leuke kroeg hier in de buurt. Normaal mag ik daar niet binnen want ik ben te jong maar als jullie meegaan lukt het wel!” J: “Oh oh dat klinkt al beter, wat denk je Miguel, zullen we deze juffrouw een plezier doen?” M: “Ja maar maak het niet te laat, morgen moeten we werken, weet je wel.” Jeza: “Zwaar werk voor jullie?” M: “Valt wel mee, we krijgen af en toe een rustdag, wat laden en lossen en zo. Vlaamse tapijten en andere handelswaren uit Stockholm en Danzig.”

Jeza: “Oh waren jullie daar ook, hoe was dat?”

J: “Geen Vikingen te zien”, lacht hij met een verontschuldigend gebaar in de hand, “veel water en lange blonde vrouwen”, terwijl hij zijn beide handen traag lachend naar boven beweegt. M: “We hadden weinig tijd in Stockholm dan beperk je je nog wel eens tot het essentiële. Het was onze tweede keer daar, een geweldig gevoel als je die archipel doorvaart en dan de kerken spitsen ziet op de holmeneilanden”, schets hij met zijn vingers in de lucht “en je weet dat de mast en netten van het schip al langzaam de vorm van vrouwenbenen in lange gewaden aannemen.” Jeza giechelt: “Ondeugende jongen! Kom op hier in Dunkri straat, we gaan naar het Ouddiets bierhuis, hier wordt bier gebrouwen volgens Oud Duitse traditie het beste in de stad.”

Eenmaal binnen worden ze begroet door een dwerg gekleed als piraat, achter hem staat een nagebouwd schip, het bierhuis bulkt van de ambiance en is een echt feesthol. J: “Dan moet je dringend eens naar Vlaanderen komen”, met zijn luide stem probeert hij het rumoer te overstijgen, “nergens zo n goed bier! Dat spul uit Ieper is geweldig, een mens zou voor minder pater worden!” Hij vouwt zijn handen en dankt en kijkt lovend omhoog. Jeza: “Zo jongens wat zal het zijn, vertel es over de Hanze, ik wil alles weten!” J: “Haha vertel jij mij maar eerst eens hoe oud je bent lief kind?” Jeza: “Hah raad eens!” Jorge: “Wel je bent vast niet ouder dan ik hah 22, 23, 24?” Miguel: “21 Jorge, komaan.” Jeza lacht “Mmm ik zeg niets.”

“Ah Meid wat doet het er ook toe, wil je over de Hanze horen? Weet je waar ik van hou: Dan-zig!” zegt Jorge. “Dat is betoverend, het lijkt wel of ze alle Vlaamse steden in één stad hebben gestopt! Iedere avond gingen we iets drinken in Mariacka straat, wat praten met andere zeilers over de Hanzesteden, over de grappige en onvergetelijke figuren die we

onderweg ontmoetten. Zoals in Visby op het eiland Gotland. We werden bediend door een bevallige serveerster in een kroeg. Zij was een echte stoere dame, ze had een sterrenkaart op haar lichaam getatoeëerd en de hele zodiak had namen van de zeilers met wie ze al had aangepapt, ieder bij een passend dier.” “Hebben jullie tattoos jongens?”, vraagt Jeza. Ze kijken ietwat verlegen naar elkaar en Jorge grapt: “Jajaja, ik heb er bij mij thuis enkele!” Ze lachen het uit. “En jij meisje?” Ze lacht, “Dat, mijn lieve vrienden, is mijn geheimpje kijkt ze plagerig naar hen beiden.” “Oooooh gaan we zo doen”, lacht Jorge.

“Weet je Jeza”, gaat Miguel het gesprek verder, “het is er fantastisch, we zeilden voorbij rotsen die de vormen hadden van grote rookpluimen alsof ze uit een mythische wereld kwamen.” “Farö!”, roept Jorge het uit. “Het myster-i-euse Fa-rö, er staan nog boerderijen uit de tijd van de Vikingen!” “En Lübeck, de koningin van de Hanze? Vertel me alles erover!”, zegt ze. “Lübeck daar praten we liever niet over”, zegt Miguel. “Weet je, in Lübeck heb je geen tijd voor pleziertjes, laat staan om iets van de stad te zien, werken, werken, werken!” Oh wat jammer, kijkt ze naar hen. Plots heft een orkest een lied aan achter hen. “Kom op jongens, er begint een nieuwe dans! Jullie moeten dansen voor me! Dans voor me! Kom op, ik wil Spanjaarden zien dansen!” Beide mannen nemen elk een hand van Jeza en sluiten zich dan aan bij de andere dansers. De lange ketting druist joelend de ruimte door en iedereen glimlacht naar elkaar alsof ze het lichaam van een gelukzalige slang vormen. “Hé dwergje, kom hier!” Jorge pakt de piratendwerg vast en begint er mee rond te dansen. Jeza en Miguel kijken elkaar aan en lachen het uit, terwijl het olijke duo over de vloer struikelt tussen een stel meiden, waarbij ze een bierdouche over zich heen krijgen. Na het feest trekken ze lachend en dronken de straat op en Jeza vraagt om nog eens af te spreken. “Hier aan de Kattenwaterput waar ze vroeger katten in wierpen tegen boze geesten, hier zal ik te vinden zijn.” “Ok katje katje!”, lachen ze het uit terwijl ze haar nawuiven bij het wegwandelen. “We zien je later!” en het geluid van hun voetstappen verdwijnt in de verte.

Zondag 16 de:

Deze morgen brachten Jorge en ikzelf de lakenwaren naar het Stapelhuis. We hadden gisterennacht op de terugweg nog wat gebabbeld over het fantastische meisje dat we hadden ontmoet en hadden aan elkaar beloofd niets met haar te beginnen. De

toffe band die we gisteren hadden tussen ons drie zouden we niet zomaar op het spel zetten en we hadden elkaar in de hand gespuwd en als vrienden gezworen ons aan ons woord te houden. Op dit moment hangen we de waren vast aan een katrol terwijl ze van boven roepen er nog wat bij te doen. Een, twee, drie samen gooien we de laken op de stapel. Plots spreekt een dikbuikige wat aangeschoten man in groen gewaad ons aan: “Zeg vrienden, wat doen die leeuwen eigenlijk op deze lakens?” “Dit zijn Vlaamse leeuwen mijnheer.” “Vlaamse leeuwen? Haha komaan, ik heb wel es gehoord van dronken zeilers dat ze giraffen zagen staan op de holmen in Stockholm, maar leeuwen in Vlaanderen hahaha! Of hebben ze misschien een geheime kolonie in Afrika gesticht, haha van die gasten kun je alles verwachten!” “Ah meneer je moet dit begrijpen, de leeuw is een sterk dier dat leiderschap uitstraalt.” “Maar jullie zijn de baas in Vlaanderen, waarom konden ze geen ander dier kiezen, gelijk ...uhm” “Een gans? Een ezel?”, lacht Jorge. “Mnee ik dacht eerder aan een haan, harde werkers met de reputatie van vroeg op te staan!”

“Wat is jullie teken eigenlijk de meeuw, de lucht stikt er hier van?” “De blauwe korenbloem, brood op de plank. Waar het werk is daar is het brood, dat is wat wij hier zeggen. Komaan we moeten voortmaken!” De dag was voorbijgegaan met onafgebroken laden en lossen en beiden snakten we naar wat rust in onze kajuit.

Zondag 16 september 2007

Wolf heeft er een dag sightseeing op zitten, in een half gelukkige roes bevindt hij zich starend in een spiegel op de hostel badkamer. Nou jongen gaan we vanavond uit, het is zondagavond en er gebeurt vast niet zoveel. Langs de andere kant trekt de nieuwsgierigheid me naar buiten. Op zoek naar een meisje! Er hangt iets in de lucht, dat heb ik al de hele dag gevoeld, een openheid en schoonheid een mysterie alsof ik mij in een diepere dimensie bevind. Ik hoop een bar binnen te gaan en meegevoerd te worden in een eindeloze dans van verleidingen.

Niet veel later bevind ik mij op het Stadsplein en besluit de neerwaarts hellende kasseien af te gaan richting middeleeuwse muziek. Vandaag was hij hier voorbij gewandeld en had mensen in traditionele gewaden gezien die de toeristen entertainden, mooie meisjes ook maar uit verlegenheid had hij er niet te dicht in de buurt gekomen. Maar vanavond kwam er een enthousiasme en zelfzekerheid over hem. De jonge zelfverklaarde dichter was weer een Wolf aan het worden. "Aman-de-len! Iemand geroosterde amandelen? Hé! Jij ja jij! Kom hier!" Wolf aarzelt en lijkt vriendelijk te weigeren maar komt dan enkele meters dicht. Wie zou immers het geschreeuw van zo'n betoverende verschijning durven weigeren.

Achter een houten kar met grote wielen en koperen kookpot staat een meisje met helblauwe onwaardse ogen die groot en opengesperd staan te glimlachen als waren het de ogen van een pasgeboren baby of een aartsengel. Ze glundert speels onder een wit hoofdkapje dat sierlijk springende blonde krullen amper weet te verbergen, met een grote houten lepel staat ze te roeren. "Proeven", glimlacht ze. Ik strek mijn hand uit en bedien me van geroosterde amandelen, als waren het edelstenen uit de Hof van Eden, mijn hele lichaam trilt van opwinding. Wat is hier aan het gebeuren, denk ik. "Zo waar is de rest, geen vriendin?", vraagt ze zelfverzekerd zonder enige schroom. Soms kan een openingszin ontstellend zijn in zijn eenvoud.

Ik vertel haar dat ik hier alleen ben op doorreis door Europa en dat ik uit België kom. Een Brit die naast me staat vertelt dat het zo fijn is in de oude Vlaamse steden met die autovrije centra zoals ook hier in Tallinn. Ik ontwaar een vreemde flits in haar ogen, even lijkt de tijd stil te staan maar dan gaat ze onverstoorbaar verder, ze vertelt over haar job en over het verlangen om te reizen. Ik stel haar een vraag: "Weet jij waarom vrouwen altijd eerst naar de schoenen kijken als ze een man ontmoeten?" Ze lacht en zegt: "Omdat ze niet willen dat hij er vandoor gaat heh, nee geen idee." "Niemand weet dit, maar toch gebeurt het" zegt Wolf, "keer op keer." Ze kruipt op haar kar en zwaait haar benen over elkaar terwijl ze me aandachtig bekijkt met haar grote ogen. Ze vertelt me dat haar favoriete film 'the bow' van Kim Kiduk is en of ik die ken, we verhalen wat verder over de Koreaanse filmmaker.

Plots stopt er een meisje met een trui met kap over haar hoofd en een mp3-speler, dopjes worden uit de oortjes gehaald. Het magere meisje spreekt tegen Elise en zij stelt haar voor als haar zus Lena. Wolf denkt dat het haar jongere zus is en vraagt of ze nog op

school zit, waarop Elise: “uh Wolfje dit is mijn oudere zus!” Half verbaasd kijk ik de meisjes aan en vraag me af hoe zoiets mogelijk is. Elise ziet er werkelijk volwassen en vrouwelijk uit terwijl die andere nog iets van een meisje heeft. Even later gaat ze er weer vandoor, “Ik laat jullie dan maar.”, lacht ze verlegen maar enthousiast voor ons beiden. De amandelverkopers moeten jammer genoeg opruimen en we nemen afscheid. “Fijn je te ontmoeten, geniet van je verblijf in Tallinn, ik moet er nu echt vandoor jongen!” Ze zwaait me even verder na, nou ja ze doet een knijpende beweging met haar hand alsof ze wil zeggen ‘ik wil je hartje pakken’.

Wolf staat een tijdlang aan de grond genageld en is in trance. Hij weet even niet meer wat er gebeurt en waar hij zich bevindt en of hij dit nu net echt heeft meegemaakt of hij gewoon in slaap zou zijn gevallen. Even later vervolgt hij zijn weg compleet ondersteboven van dit betoverende hypnotiserende meisjesgezicht. Hij wandelt wat door het Oude Centrum tot een uur later op het marktplein ze elkaar als bij wonder opnieuw ontmoeten. “Hé ben jij dat?”, zegt hij. Hij heeft haar voortdurend gezocht. Elise was haast onherkenbaar, nu draagt ze een lederjack en heeft een punkachtige uitstraling, een tikkeltje kwajongensachtig. Ze zegt dat dit jasje van haar kleine broer komt. Wolf had op zijn reis zo een meisje in Gamla Stan gezien, die met haar broertje duiven voederde en plaagde, terwijl een man vroeg of het hier nog steeds lang licht was en wou stiekem al zo iemand ontmoeten. Hij is aangenaam verrast dat het nu plots zo ver is.

Ze is dol verrast en straalt “Waar is hij, dacht ik, waar kan hij zijn?” Ze vraagt hem naar zijn plannen wanneer plots 2 meisjes en een jongen op het plein komen, de meisjes maken vuurslingers klaar.

De jongen met een pet op en warme glimlach stelt zich voor als Erko. “Je zult versteld staan, dit is een verrassing voor iemand. Het is iemand zijn verjaardag...” Hij vertelt “let op het wordt spectaculair!” Even later zwieren schichten vuur door de lucht alsof de meisjes uit een kosmisch schouwspel komen waar mensen magische krachten hebben. Elise is door het dolle heen en maakt een koffiemolen beweging met haar rechterarm zoals een gangsterrapper “woohoooo het plein staat in brand!” roept ze uit. Wolf grijnst binnenin: “Hoe jongensachtig.” Ze neemt hem mee naar Von Krahl dat 2 straten verder ligt in Rataskaevu straat.

Bij het betreden van dit theatertje, dat ook een rockclub is, hangt een muur vol posters op de linkerkant en rechts is een soort vestiaire en een trap richting theater. Wat verder op het gelijkvloers, kom je het café binnen dat iets warm uitstraalt met een houten mezzanine. Er zit niemand anders, we gaan de trap op omhoog. Ze gaat om wat thee en een schaakspel. “Kom op we gaan schaken”, zegt ze. Ik verwonder me dat zo iets haar interesseert. De schaakpartij begint, ze vertelt dat ze Wolf er intelligent uit zien vindt en dat ze waarschijnlijk geen enkele kans maakt tijdens dit spelletje. Ze breekt een achtergelaten friscostokje om de ontbrekende koningin te vervangen. “Ziezo dit is jouw koningin, ben je daar tevreden mee?”, lacht ze spottend. Ze gebruikt een intrigerende mimiek tijdens het praten als een grappig kleutermeisje, doet speels bewegingen met haar vingers gelijk het bespelen van een piano en heeft een geniale blik in haar ogen die me wat doet denken aan de jonge Mozart. Hier zit waarachtig een genie voor me, denk ik met open mond. Ze begint plots over de Duitse schrijver Goethe te babbelen en ik val haast achterover: wat is, dit zo’n prachtige jonge dame die schaak speelt en over literaire grootheden babbelt, dit heb ik nog nooit meegemaakt. Ze vertelt over Faust en maakt een vuistbeweging, die wel degelijk een keuze had volgens haar en dat was de weg van God. Ze vertelt dat ze in God gelooft met trots en dat ze dit vroeger in de klas al verdedigde tegen haar medeleerlingen tot niemand haar durfde tegenspreken. “Als je weet en voelt van binnenuit dat hij bestaat dan kan je iemand het zwijgen opleggen met één enkele blik omdat die persoon niet anders kan dan in jou te geloven. God schijnt door mij als in een kristal, hij praat niet of stelt geen vragen maar ik voel hem als een vibrerende golf in mij. De wereld moet gered worden door een vrouw, ik geloof dat dit is wat God wil. Mannen vechten alleen maar met elkaar en altijd gaat het over vrouwen. De enige die dit kunnen oplossen zijn de vrouwen zelf.” “Hoe dan?”, vraag ik haar. Ze kijkt me aan met een zweverig gelaat en fluistert “met mijn liefde”. Ik rol met de ogen, dit meisje is nog niet licht pretentius me dunkt, ik geef haar een glimlach terug en besluit niet verder te vragen en het mysterie langzaam plaats te laten vinden. Wolf vertelt over zijn groen ribfluwelen vestje en zegt dat het ooit aan de dichter Rimbaud toebehoorde. Het is een erfstuk, er zit nog een gat in van een schotwonde in Brussel toen zijn mannelijke lover Verlaine besloot hem van kant te maken. Op een dag kreeg ik dit van mijn vroegere vriendin cadeau. Ze lacht en zegt: “En weet je...”, terwijl ze

een groenig bandje uit haar hals tovert en ik een halvelingse inkijk in haar boezem krijg, “dat dit de lingerie van ...van ... van ...” en verzint dan vlug “Camille Claudel is!” We proesten het uit. “Enig idee hoe het in Estland is verzeild geraakt? Weet je Rimbaud heeft een tijdje in Brussel doorgebracht maar Camille toch vooral in een gekkenhuis.” “Mmmm, dat is waar ik vandaan kom”, lacht ze hypnotiserend terwijl er in mijn verbeelding een groen veertje uit haar mond lijkt te kruipen, “de galerij der muzen aangenaam” en steekt knikkend haar handje uit. Nadat de drankjes uit zijn ziet ze hoe laat het is en we gaan Von Krahl uit en wandelen richting mijn hostel via Pikk straat, de Lange straat.

Ze toont me een Art Nouveau gebouw op de hoek van de straat en wijst naar een professor met een brillette die gesculpteerd op het dak staat. “Kijk die man moest de studenten in de gaten houden langs de andere kant.” “Nou ik denk dat hij zich tegenwoordig heeft gericht op die naakte faraovrouwen aan de overkant boven Draakoni galerij”, zeg ik al wijzend naar een gevel waarin draken verwerkt zitten en hogerop wat Egyptische kitsch met naakte borsten. We lachen samen. “Moet je door Hobusepea?”, vraagt ze. Ik vraag haar naar de betekenis van de straatnaam. “Paardenkop straat, hobune betekent paard.” Wolf vindt dit een mooi woord, het doet hem denken aan hobbelpaard. Op de hoek van Hobusepea en Lai straat zien ze in de verte een roodverlicht reclametecken voor een stripbar. Elise vertelt over een in lingerie geklede vrouw die in een venster ligt in Saunastraat. Wolf herinnert zich dat hij die ook heeft gezien vandaag. Ze zegt al grappend: “Ooit wil ik ook zo dansen terwijl het neon in mijn heupen weerklinkt en de mannen in vervoering worden gebracht alsof ik hen vang in de rondingen van mijn dansende wereld.” Hij vraagt “Meen je dat?” “Welnee” zegt ze, “ik hou helemaal niet van de muziek die ze daar draaien.” en houdt haar hoofd pretentius de hoogte in met een triomfantelijke grijns.

Ze zitten nog even op het trapje voor het hostel, ze vraagt of hij een mp3 bij heeft en of ze wat mag luisteren. Ze neemt de plastic dopjes van de oortjes en legt ze in zijn hand, “hier, deze heb ik niet nodig, ik wil zo dicht mogelijk bij de muziek zijn.” Wolf laat haar zijn muziek horen en shufflet wat door de nummers. Hij speelt geheime boodschappen naar haar in de hoop dat ze zijn gevoelens zou begrijpen. My Bloody Valentine